

Με ελαφρά καλοκαιρινή διάθεση

«Η Γιαλλουρού» του Μιχάλη Πασιαρδή από το Σατιρικό Θέατρο
Σκηνοθεσία: Μαριάννα Καυκαρίδου. Σκηνικά: Μίκης Λοΐζου. Κοστούμια: Κώστας Καυκαρίδης. Μουσική: Αχιλλέας Λυμπουρίδης, Ευαγόρας Καραγιώργης. Χορογραφίες: Εύα Παπαγεωργοπούλου. Παίζουν: Πόπη Αβραάμ, Βασίλης Μικαήλ, Φώτος Αποστολίδης, Στέλλα Φιλιππίδου, Μαρία Χριστοδούλου, Θωμάς Νικοδήμου, Μιχάλης Κορνάρακης, Ιωάννα Λαμπροπούλου, Ανδρέας Ρόζου, Χρίστος Κωνσταντινίδης, Στάθω Κωνσταντίνου.

Νόνα
Μολέσκη

nona.moleski
@phileleftheros.com

Πώς λέμε «χειμερινός κολυμβητής»;

Εγώ είμαι «χειμερινός θεατής». Τα ελεύθερα θεατρικά σχήματα με έμαθαν να αισθάνομαι ότι το καλοκαίρι εγώ και οι συνηθισμένοι χειμερινοί συνθεατές μου δεν είμαστε πια το target group τους. Και αφού το τραπέζι δεν είναι για μας στρωμένο, γιατί να πηγαίνουμε να δοκιμάζουμε τα φαγητά και να εκφέρουμε και άποψη; Μα και ποιος στρώνει ολόκληρο τραπέζι το καλοκαίρι; Οι θίασοι είναι με ελαφριά καλοκαιρινή διάθεση, έτοιμοι να εκδράμουν στις περιοδείες τους, οι παραγωγές μοιάζουν με καλάθι του πικνίκ, όπου όλα πρέπει να είναι απλά, εύχρηστα, εύκολα προς μεταφορά, στήσιμο και κατανάλωση. Είναι εύκολο να ανεβάζει ο θίασος επανειλημμένα το ίδιο έργο, ειδικά όταν προηγουμένως το έχουν ανεβάσει πολλές φορές άλλοι. Είναι απλό να παίζεις μια μουσική ηθογραφία, της οποίας η θεματολογία, τα ακούσματα, τα φερσίματα των προσώπων, είναι γνωστά και στην παλιότερη και στη νεώτερη γενιά των ηθοποιών. Η κουβέντα μας αφορά τη «Γιαλλουρού», την καλοκαιρινή παραγωγή του Σατιρικού. Οι απόφοιτοι της δραματικής σχολής του Σατιρικού χωρίς δυσκολία ή μάλλον χωρίς αμφισβήτηση των στιλιστικών οδηγιών εντάσσονται στις παλιές δομές και υιοθετούν την απαιτούμενη στο συγκεκριμένο είδος συμβατική μαניέρα της σκηνικής συμπεριφοράς. Παρότι δεν πρόκειται για την επαναφορά της παλαιότερης σκηνοθεσίας, οι δομές είναι παλιές «από άποψη». Η Μαριάννα Καυκαρίδου σκηνοθετεί... αναγνωρίσιμα, αλλιώς οι «θερινοί θεατές» δεν θα το χαρούν το έργο. Οι εικαστικοί της παράστασης, ο Μίκης Λοΐζου στα σκηνικά και ο Κώστας Καυκαρίδης στα κοστούμια, έχουν ως κύριο στόχο τη δημιουργία του γνώριμου από τις παλαιότερες παραγωγές και γι' αυτό (όχι μόνο γι' αυτό) πνευματικά και συναισθηματικά ασφαλούς σκηνικού περιβάλλοντος. Και το πιο γνώριμο στοιχείο, από το οποίο πηγάζει και η αισθητική της παράστασης, είναι το μελοποιημένο από τον Αχιλλέα Λυμπουρίδη

ποίημα του Λιμπέρτη. Η αναγνωρισιμότητα είναι το στοιχείο των καλοκαιρινών κυπριακών ηθογραφιών, και οι θεατές του θέρους καλούνται να πέσουν στην αγκαλιά της τεχνητής, επινοημένης παράδοσης του θεατρικού είδους, μακριά από κάθε εκνευριστική πραγματικότητα.

«Βουράτε ν' αρμάσουμε την Αντριά-νούν» του Μιχάλη Πιτσιλλίδη από την ΕΘΑΛ. Σκηνοθεσία: Νίκος Νικολαΐδης. Σκηνικά: Γιώργος Παπαδόπουλος. Κοστούμια: Στέφανος Αθηαίνιτης. Μουσική: Άδμητος Πιτσιλλίδης. Σχεδιασμός Φωτισμών: Βασίλης Πετεινάρης. Χορογραφίες: Άριστος Παπαχριστοφή. Παίζουν: Κώστας Βήχας, Κωνσταντίνος Γαβριήλ, Παναγιώτης Λάρκου, Ελεάνα Παπαδοπούλου, Νιόβη Σπυριδάκη, Φανή Σωκράτους, Δανάη Χρήστου, Χρύσανθος Χρυσάνθου.

Ποιο από τα ειπωμένα πιο πάνω θα μπορούσαν να μεταφερθούν στην αναφορά για την παραγωγή της ΕΘΑΛ; Πρόκειται για πριν από δεκαετίες γραμμένες κωμικές ηθογραφίες. Ο Μιχάλης Πιτσιλλίδης, όπως και ο Μιχάλης Πασιαρδής, τοποθετεί στο κέντρο της υπόθεσης κάποια πατρολογήματα, οι καταλύτες και των δύο υποθέσεων είναι οι προξενητάδες, υπάρχει κωμική αντίθεση μεταξύ χωρικών και ξενόφερτων, υπάρχει μια σταλιά σάτιρας (οι ξιπασμένες προτιμήσεις της Αντριά-

ανούς, ο ρόλος που παίζει το χρήμα στις επιλογές των προσώπων της «Γιαλλουρούς»). Όμως μεταξύ των δύο παραστάσεων υπάρχει ουσιαστική διαφορά. Η ΕΘΑΛ προσλαμβάνει ηθοποιούς για κάθε παραγωγή και έτσι έχει τη δυνατότητα να επιλέγει, από σωματότυπο μέχρι υποκριτικό αμπλουά. Έτσι ο Νίκος Νικολαΐδης έχει στη διάθεσή του ταπεινή ομάδα, ικανή να φαίνεται και να φέρεται έτσι ώστε οι ενσάρκωμένοι τύποι όχι απλώς να αναγνωρίζονται, αλλά να αναγνωρίζονται με χαρά από το θερινό κοινό. Εξάλλου, χαρά θα προσφέρει και το γεγονός ότι όλοι τους είναι γνωστοί και τηλεοπτικά επίκαιροι (κάποιοι ως επιπρόσθετο προσόν έχουν και μακρά θεατρική καριέρα). Η υποκριτική ισοδυναμία στους κεντρικούς ρόλους ανεβάζει τη διάθεση των συντελεστών, τους κάνει να εισπράττουν ευχαρίστηση από το μεταξύ τους παιχνίδι, τουλάχιστον τώρα, πριν από τη φθορά της περιοδείας. Το παιχνίδι αυτό ενθαρρύνεται και από το σκηνοθέτη. Ο Νίκος Νικολαΐδης επιτρέπει τους αυτοσαρκασμούς του Παναγιώτη Λάρκου με την περούκα του, το φλερτ του Κώστα Βήχα με το κοινό, το overacting του Χρύσανθου Χρυσάνθου, του Κωνσταντίνου Γαβριήλ, της Δανάης Χρήστου, επειδή τα βλέπει ως μέσα για τη δημιουργία μιας απόστασης, μιας διαφοροποίησης από την απλοϊκότητα του είδους.